

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.051/2016/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Weisz Éva ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Karasi Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő mögöttes felelősségének megállapítása iránt indult perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. október 28. napján kelt 3.G.15-14-040186/31/I. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6350 (Hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint az A. Kft. volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 15 720 443 Ft-tal csökkent, amely összeg erejéig az adós társaság hitelezői irányába a ki nem elégített követelések miatti felelőssége fennáll.

Kötelezte az adóst, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 66 000 Ft perköltséget.

Az ítélet indokolásában megállapított tényállás szerint az alperes 2004. április 20. napjától 2009. április 19. napjáig, majd 2012. november 8. napjától határozatlan időre megválasztott vezető tisztségviselője a perben nem álló A. Kft. „f.a.” cégnek, 2004. április 20. napjától 2011. január 10.-éig az adós Kft. minősített többségű befolyással rendelkező tagja volt, és ezt követően is tagja maradt az adós cégnek.

A felperes, mint hitelező 2013. december 2. napján előterjesztett kérelmére indult eljárásban a Nyíregyházi Törvényszék megállapította az adós fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárás kezdő időpontja 2014. március 12. napja.

Az adós felszámolási eljárásában a felperes 40 napon belül távhőszolgáltatási díj jogcímen 2 272 000 Ft tőketartozás, 484 588 Ft késedelmi kamattartozás, 105 000 Ft felszámolási eljárás

megindításával kapcsolatos költség, valamint 28 615 Ft regisztrációs díj, mindösszesen 2 890 230 Ft összegű hitelezői követelést jelentett be, 40 napon túli hitelezői igényként pedig 174 127 Ft tőketartozást, és 5000 Ft regisztrációs díj követelést, összesen 179 227 Ft-ot.

A felperes a 2014. augusztus 4. napján előterjesztett keresetében a Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdései alapján kérte az alperes, mint az A.Kft. ügyvezetőjének, és egyben a Kft. minősített többségi befolyással rendelkező tagjának felelőssége megállapítását, és kérte az alperes kötelezését a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igénye erejéig vagyoni biztosíték adására, valamint a perköltség megfizetésére is.

Kereseti hivatkozása szerint az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal az adós vagyona csökkent, és ezzel meghiúsította a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését.

Az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti magatartásaként azt jelölte meg, hogy az alperes az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően, 2013. július 3. napján értékesítette az adós cég tulajdonában álló, a Ny., belterület .../26/A/1. hrsz-ú ingatlant a S. Kft. részére, amely Kft.-nek egyszemélyi tulajdonosa és ügyvezetője az alperes házastársa.

Az alperes annak ellenére, hogy 2013. január 7. napján az A. Kft. nevében részletfizetési megállapodást kötött a hitelezővel a Kft. tulajdonában álló - az adásvétel tárgyát képező - ingatlanon 2010. január 1. és 2012. augusztus 31. napja között keletkezett 2 566 369 Ft összegű távhőszolgáltatási díjtartozás 36 havi részletben, 2015. december 31. napjáig történő megfizetésére, nem teljesített fizetést a felperes részére.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, az általa vezetett gazdálkodó szervezet vagyonát a saját családi vállalkozása részére történő elidegenítés útján csökkentette. Az ingatlan vételárát hiteltörlesztésre, és saját tagi hitele visszafizetésére használta fel.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy nincs helye a Cstv. 33/A. § (1)-(3) bekezdésein alapuló felelőssége megállapításának, mert mint ügyvezető és többségi befolyással rendelkező tag nem hozott olyan döntést, amellyel veszélyeztette volna a felperes hitelezői igényének a kielégítését.

Arra hivatkozott, hogy az értékesített ingatlant 4 356 000 Ft összegű bankkölcsön terhelte, és az ingatlant nem a saját családi gazdálkodása részére értékesítette, mivel a S. Kft. a volt felesége tulajdonában áll, akivel a házasságuk 2001. évben megszűnt. Ezt követően az alperes külföldön élt, ott élettársi kapcsolatot is létesített.

Állította, hogy a tagi kölcsön visszafizetése idején, 2013. évben a cég még nem állt felszámolási eljárás hatálya alatt, ezért még nem volt neki olyan kötelezettsége, hogy a felperes hitelezői igényét a tagi kölcsön visszafizetését megelőzően elégítse ki. A cég könyvelésében a tagi kölcsön nem hátrasorolt követelésként volt nyilvántartva, ezért az alperes nem volt köteles a követelések között sorrendiséget tartani.

Utalt arra is, hogy mint ügyvezetőnek előbb volt tudomása a tagi kölcsön jogcímén keletkezett kötelezettségről, mint a felperes igényéről.

Indokolatlannak tartotta azt is, hogy a felperes az alperes vezetése alatt álló Kft.-vel szemben érvényesítette a követelést, mivel az ingatlan 2012. évig az A.Kft. részére volt bérbe adva, a távhőszolgáltatás a bérlő nevében volt, ezért neki kellett volna azt megfizetnie. A. Kft. csupán kezességet vállalt a távhő díj megfizetéséért, a felperes pedig rosszhiszeműen eljárva, késve jelezte az adósnak, hogy a bérlő milyen összegű tartozást halmozott fel.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a jelen perben nem vizsgálhatta az alperes által hivatkozott felperesi magatartást (milyen körülmények között jött létre a felperesi követelés, a felperes, mint szolgáltató mikor értesítette arról az ingatlan tulajdonosát).

A felperes által becsatolt tulajdoni lapon szereplő adatok alapján megállapította, hogy az ingatlannal rendelkező gazdálkodó szervezet rossz anyagi helyzetben, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az adásvételi szerződés megkötésekor. A bérbe adott ingatlan leégett, azt a bérelő nem állította helyre, a tüzesetet megelőzően kb. félévig a bérleti díjat nem fizette meg, az A. Kft. egyedüli bevételét pedig a bérleti díj képezte volna, ebből kellett a cégnek törlesztenie az ingatlan vételárára felvett hitelből eredő tartozását is.

Az ingatlan 22 000 000 Ft-os vételárából a Sz. Takarékszövetkezet visszatartott 5 500 000 Ft-ot az ingatlant terhelő hiteltartozás fejében, a fennmaradó összeget pedig az alperes - általa is elismerten - kivette a cég bankszámlájáról, és abból a fennálló egyéb adósságait rendezte.

Az alperes nem vitatta, hogy az ingatlan értékesítésekor tudott a felperessel szemben fennálló tartozásáról, ennek ellenére a saját tagi hitele visszafizetéséről döntött.

Az elsőfokú bíróság mindezen adatokból azt a következtetést vonta le, hogy 2013. júliusában bekövetkezett az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, mivel a bérleti díjon kívül más bevétele nem volt, ugyanakkor a cégnek az ingatlant terhelő hitelen kívül más tartozásai is felhalmozódtak ekkorra. Az ingatlan vételáraként befolyt 22 000 000 Ft-ból a Sz. Takarékszövetkezet által levont összesen felüli 15 720 443 Ft összeget (az adós cég 2013. évre vonatkozó főkönyvi kivonatának, illetve főkönyvi kartonjának adatai szerint) az alperes vette fel tagi hitel részvisszafizetése címén.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes ezzel az összeggel a gazdálkodó szervezet vagyonát csökkentette, különbséget tett az egyes hitelezők között, és ennek során a felperessel szemben fennálló tartozását figyelmen kívül hagyta, azaz ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. A saját tagi kölcsöne visszafizetése megghiúsította a harmadik személy hitelező követelésének a kielégítését.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése, valamint a Gt. 30. § (3) bekezdése alapján a kereseti kérelem szerint megállapította az alperes felelősségét, és több, közzétett eseti döntésben írtakra hivatkozva kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából miként kell megítélni a kívülálló hitelezőt és a társaság részére tagi kölcsönt nyújtó, ezáltal hitelezővé váló tagokat.

Hangsúlyozta, hogy a tagi kölcsönök visszafizetése nem hiúsíthatja meg a külső, harmadik személy hitelező követeléseinek a kielégítését, és utalt arra is, hogy a perben a vagyon csökkenését nem számviteli értelemben kell vizsgálni.

Rámutatott arra is, hogy az alperesnek, mint ügyvezetőnek a társaság működése alatt tanúsított, az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható magatartása nem mentesítette az alperest az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését követően tanúsított magatartásának jogkövetkezményei alól.

A pervesztes adóست kötelezte a felperesnek a perrel felmerült költségei megfizetésére.

Az alperes az ítélet elleni fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérte annak kimondása mellett, hogy az alperes az A. Kft. ügyvezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezért nem tartozik felelősséggel 15 720 443 Ft összeg erejéig az adós társaság hitelezői irányába a ki nem elégített követelések miatt. Kérte a felperes kötelezését a perköltség megfizetésére is.

Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint ő sem az A. Kft. ügyvezetőjeként, sem annak minősített többségi befolyással rendelkező tagjaként nem hozott olyan döntést, amellyel veszélyeztette volna a felperes hitelezői igényeinek a kielégítését.

Hangsúlyozta, hogy a tagi kölcsön visszafizetése idején az adós cég még nem állt felszámolási eljárás hatálya alatt, ezért nem volt köteles a követelések között sorrendiséget tartani.

Állította, hogy a befolyt vételárat az adós társaságot terhelő kötelezettségek csökkentésére fordította, ezért a cég vagyona nem csökkent.

Utalt arra is, hogy a bérbe adott ingatlanon a távhőszolgáltatás a bérlő nevében volt, az adós cég csupán kezesi felelősséget vállalt a távhődíj megfizetése tekintetében. A felperes azért érvényesítette az adós céggel szemben ezt a követelését, mert a bérlőt időközben felszámolták.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperesnek azt a hivatkozását, miszerint a felperes nem tanúsított a tőle elvárható magatartást, illetve megszegte a joggal való visszaélés tilalmát azáltal, hogy a bérlővel, mint főadóssal szemben nem tett meg minden jogi lépést a követelés behajtása érdekében.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek a helybenhagyását, és az alperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan, jogszerűen állapította meg azt, hogy az adós ügyvezetőjének már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésekor figyelemmel kell lennie valamennyi hitelezői követelésre, ügyvezetői feladatait ettől az időponttól kezdve valamennyi hitelező érdekének elsődlegessége alapján köteles ellátni.

Rámutatott, hogy a perben bizonyítva lett az, hogy a tagi kölcsön visszafizetésének időpontjában az adós Kft. nem rendelkezett likvid pénzeszközzel, egyedüli bevétele az ingatlan befolyt vételára volt, amelyet a banki hitel megfizetését követően az alperes saját magának fizetett ki annak ellenére, hogy tudatában volt az adós cégnek a felperessel szembeni tartozásáról. Ebben a helyzetben pedig az alperesnek, mint ügyvezetőnek nem volt döntési szabadsága, saját érdekeit nem helyezhette volna más hitelezők érdekei elé.

Az ítéletábra felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a Pp. 256/A. § (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást a kellő mélységben feltárta, a rendelkezésére álló adatokból helytálló jogi következtetéseket vont le, az irányadó jogszabályokat helyesen, a kialakult bírói gyakorlattal összhangban értelmezte és alkalmazta, jogszerű döntését részletesen megindokolta.

Az ítéletábra mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében annak helyes indokai szerint - helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával, utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésének rendelkezésére is.

Az ítéletábra csupán az alperes fellebbezési hivatkozásaival összefüggésben emeli ki az alábbiakat. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában helytállóan hívta fel a perbeli ügyvezetői magatartás gyakorlása idején még hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdésének a rendelkezését, miszerint a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzete bekövetkezését követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni.

Az alperes vezetése alatt álló társaság pedig - mintahogyan azt az elsőfokú bíróság megalapozottan megállapította - 2013. júniusában, a cég számlájáról tagi kölcsön visszafizetése címén történt készpénzfelvételek idején már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, akkor is, ha a felszámolási eljárás iránti kérelmet a felperes, mint hitelező csak 2013. december 2. napján nyújtotta be a Nyíregyházi Törvényszékre. Az elsőfokú bíróságnak ezt a megállapítását támasztják alá a cég 2012. évi számviteli törvény szerinti mérlegének adatai, és magának az alperesnek a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldalán rögzített nyilatkozata is.

Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a tagi kölcsön visszafizetéseként felvett összegből az általa magánszemélyként, de az adós tulajdonában álló ingatlanon végzett beruházások finanszírozása céljából magánszemélyektől felvett kölcsönöket fizette meg.

Az A. Kft. főbb hitelezői a Sz. Takarékszövetkezet, a felperes és az alperes, mint tagok voltak. Akkor is, ha az alperes magánszemélyként a cég tulajdonában álló ingatlanba történő beruházás érdekében vett fel harmadik személyektől kölcsönt, ezek a kölcsönösszegek nem váltak az A. Kft. tartozásává.

Abban a pillanatban, amikor a vezető tisztségviselő észleli, hogy az általa vezetett cég nem rendelkezik a vele szembeni lejárt hitelezői követelések kielégítéséhez elegendő likvid vagyonnal, azaz a vezető tisztségviselő előre látta, vagy ésszerűen láthatta azt, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgkor kiegyenlíteni a vele szembeni követeléseket, akkor az ügyvezetési feladatait a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján köteles ellátni. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséhez nincs szükség a fizetéseképtelenség bíróság általi megállapítására. Ettől a pillanattól kezdve a társaság esetleges bevételeiből - a jelen esetben az ingatlan vételárából - az adós hitelezőinek már lejárt követeléseit kell kielégítenie, és nem a gazdasági társaság tagjainak érdekeit szem előtt tartva kell intézkednie.

Az alperes tehát megalapozatlanul állította a fellebbezésében is azt, hogy 2013. júniusában - mivel az adós cég még nem állt felszámolás alatt - nem volt köteles a hitelezői követelések között sorrendiséget tartani, és arra is tévesen hivatkozott, miszerint nem hozott olyan döntést, ami veszélyeztette volna az adóssal szembeni hitelezői igények kielégítését. A saját maga által nyújtott tagi hitel visszafizetéseként az adós cég számlájáról történt készpénzfelvétel - mivel csupán az adós tagjának a hitelezői érdekét szolgálta, és nem vette figyelembe a felperesnek az alperes által is ismert hitelezői érdekét - veszélyeztette a felperes követelésének a kielégítését, és ezzel a ténnyel az alperes is tisztában volt a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 6-8. bekezdésében rögzített nyilatkozata szerint.

Az alperes a jelen perben már nem sérelmezhetette a felperesnek a távhődíj főadósával szemben tanúsított magatartását sem.

A perben erre vonatkozó adatok hiányában azt nem lehet megállapítani, hogy a felperes a cégnyilvántartás adatai szerint 2012. július 18. napjától felszámolás alatt álló, 2015. október 10-én pedig a cégjegyzékből már törölt A. Kft.-vel, mint főadóssal szemben milyen intézkedéseket tett a követelés behajtása érdekében, ám ez a perbeli jogvitában már nem is vizsgálható.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítására irányuló, jelen perben a bíróságnak már abból a tényből kellett kiindulnia, hogy a hitelezői kérelem alapján az alperes által vezetett adós gazdálkodó szervezet felszámolását elrendelték. A hitelezői követelés jogszerűsége utóbb, a vezető tisztségviselővel szemben induló perben már nem tehető vitássá.

A hitelezőnek az adóssal szembeni követelését az alperes által vezetett adós a 2013. január 7-én a hitelezővel kötött megállapodás által igazoltan elismerte, annak részletekben történő megfizetésére az alperes az adós nevében kötelezettséget vállalt, ám ennek ellenére a befolyt vételárból az adós nem a felperes követelését fizette meg, hanem az adósnak az alperessel, mint taggal szembeni kötelezettségét helyezte előnybe, egyenlítette ki.

Mindezen indokok alapján tehát az ítéltábla az alperes fellebbezési hivatkozásait nem találta alkalmasnak az elsőfokú bíróság megalapozott, jogszerű döntésének a megváltoztatására.

A sikertelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdését alkalmazva őt kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel arra is, hogy a fellebbezést az ítéltábla tárgyalás tartása nélkül bírálta el - 5000 Ft + áfa = 6350 Ft összegben állapította meg.

Debrecen, 2016. március hó 24. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó